

ROXY.

Fortælling fra Indiana af
EDWARD EGGLESTON

Oversat. af E. G.

(Fortsat.)

OTTETOGTYVENDE KAPITEL.

I al Evighed.

Fru Hanks tilbød at gøre Roxys Bryllup. Hun var fuldstændig villig til at forøge sin egen sociale Popularitet ved Roxys Giftermaal. Men Bruden vilde ikke have fint Bryllup hos sin Tante. Hun brød sig slet ikke om noget fint Bryllup. At ægte den Helt, som hun elskede, og Haand i Haand med ham at rejse ud til det mest uciviliserede Land, de kunde finde, og der leve og arbejde for at frelse onde Menneskers Sjæle, det tilfredsstillende fuldstændig al hendes Ærgerrighed.

Hun holdt heller ikke af at modtage dette af sin Tante. Roxys Ydmyghed var ren religiøs. Hendes Stolthed var let vakt. At hun var fattig, generede hende ikke, men at blive patroniseret, var hende utaaleligt og mest af alt at blive patroniseret af Fru Hanks. Og selv om Roxys havde villet, saa havde Adams afslaaet det. Al hans medfødte Trodsighed naaede sit Toppunkt i hans Uvilje mod sin Svigerinde.

Men Roxys indvilgede i at laane Jenima, hvis Hænder ydede en energisk Bistand, men hvis Tunge umulig kunde forholde sig rolig. I Stedet for at tale ondt om Mark, holdt hun Skændtaler om Mænd i Almindelighed. Roxys Drømme om en Hytte i Urskoven og Marks Hjerte og et halvt Martyriums Herlighed blev stadig afbrudt af Jenimas ustandselige Bemærkninger om den Troløshed og Egenkærlighed, der var egen for den „mandlige Sekt“, som hun sagde.

„Alt som man træder paa Trøskebro, Saa er de unge Karles Tro. Alt som man griber en Aal ved Hale, Saa er de unge Karles Tale.“

„Jeg vilde ikke gifte mig, om det saa var med selve de tolv Apostle. Se blot for Eks. paa Simon Peter og paa Judas Iskariotes. Jeg skal sige dig, hvad det er, Roxy“, sagde hun. „Mændenes Hjerter er bedrægelige, og nogle Mænds Hjerter er værre, end de har Lov til at være.“

Twonnet hjalp ogsaa til med Bryllupsforberedelserne. Hun var hyggeligere end Jenima. Naar et Bryllup først er bestemt, saa haaber man altid det bedste. Naar Præsten velsigner det allerhelligste Par, haaber han paa en mulig Lykke for det.

Twonnet viste sin Betænksomhed ved af og til at være tavs, hvad der hos hende var usædvanligt. Mellem sin ene Hjælperkes Tavshed og den andens Snak længtes Roxy efter Texas.

Da Oberst Bonamy ansaa Marks Giftermaal med Roxy som det sikreste Middel til at forhindre Missionærplanerne, ønskede han, at Brylluppet skulde være snart, for at ikke noget skulde forstyrre hans Plan. Især skyndte han paa efter sit Møde med Nancy. Nancy kunde let henvende sig til Roxy, eller Lathers kunde faa fat i Historien og bruge den til Marks Skade og hans Faders Ærgrelse.

Hadde han først Mark gift, saa havde han ham i en afhængig Stilling. Desuden kunde Obersten godt lide, at han skulde have en god Kone, da det er fordelagtigt for en Mand at have en god Kone.

Roxy havde ingen flotte Vaner og vilde føle sig smigret over ved sit Giftermaal at komme ind i en saa god Familie som Bonamys. Hendes Indflydelse vilde i Tidens Løb netop være stor nok til at holde ham oplyst og stadig ved sit Arbejde. Desuden var han bange for, at Nancy, hvis hun virkelig havde Tag i Mark, vilde blive nærgaaende, hvis baade Giftermaalet med Roxy og Missionsrejsen til Texas blev opsat. Saaledes skete det, at Brylluppet blev bestemt i Ugen efter Naney's Besøg i Byen.

Der var intet uden for det almindelige ved Roxys Bryllup. Gæsterne var hendes Tantes Familie og Twonnets Familie samt Frøken Rachel Maare, der skulde indtage hendes Plads som Husfrue i Løbet af næste Uge. Dernæst Oberst Bonamy og hans Døtre og saa mange flere, som Huset kunde rumme.

Adams havde bedt Wittaker, men han var ikke kommen. Jenima stod i Baggrunden. Hun var mest grebet af dem alle. Methodistpræsidenten, en ærverdige, hvidhaaret, gammel Mand, som sædvanlig kaldtes „Onkel Jimmy Jones“, forrettede Vielsen.

Jeg sagde før, at der intet ualmindeligt var ved Brylluppet. Men Bobo var med. Han havde i mange Dage gaaet og set paa Kagebagningen og de andre Forberedelser. Han hørte nogen sige, at Roxy skulde giftes, og han gik nu om i Huset og sagde det om og om igen, som om han forsøgte udfinde Meningen dermed.

„Roxy skal giftes“, sagde han atter og atter a Morgen til Aften. Da han saa Bryllupsgæsterne mles, blev han overstadig henrykt, og da til sidst Roxy kom ind i Stuen i sin simple Brudedragt, kan sig løs fra sin Moders Haand og greb Roxy. Jenima og hans Moder gjorde et Forsøg paa at fange ham, men Roxy vendte sig om og sagde: „Lad ham komme.“

Lad ham komme, gentog Bobo med barnlig

Henrykkelse og gik op med ved Siden af Bruden og Brudgommen, til de stansede foran Præsten. Han saa op paa den statelige gamle Mand og sagde glad: „Roxy skal giftes.“

Dette Udbrud gjorde Fru Hanks purpurrød i Ansigtet. Hvad vilde dog Familien Bonamy tænke!

Jenima holdt Tørklædet for Munden for at kvæle sin Latter, og Amanda Bonamy vendte Hovedet bort. Kunde de ikke ogsaa have ladet den Idiot blive hjemme?

Den gamle Præst blev et Øjeblik forvirret. Men Smilet paa Roxys Ansigt hjalp ham til Rette. Drengen stod stille og hørte paa Vielsen, idet han gentog den ganske sagte.

Da Præsten sluttede Velsignelsen med Ordene: „være med eder i al Evighed“, opfangede Bobo de sidste Ord og raabte „i al Evighed, Roxy, i al Evighed“.

„Ja, kære Bobo“, sagde Bruden, idet hun vendte sig om imod ham og saa ned i hans undrende Øjne. „Ja, i al Evighed“.

Alle tav forlegne over dette; mens Bobo vendte Ordet frem og tilbage i sine Tanker. Da huskede han pludselig paa, at det lignede Slutningsordene i den Bøn, Roxy havde lært ham. Han gik hen foran hende med et alvorligt Udtryk, som han havde lært af hende, naar han gentog sin Bøn, pelegende opad, som hun havde lært ham, og sagde: „I al Evighed, Amen“.

„Ja, Bobo. I al Evighed, Amen, og nu skal du have det allerførste Kys“.

„Det allerførste Kys“, la den lille uskyldige, da han vendte sig bort, efter at Roxy havde kysset ham.

Under hele denne Forstyrrelse stod Adams ved Siden af det lange Ur og holdt fast og trodsigt i Snippen paa sin Frakke. Han havde en Følelse af, at Bonamyfamilien mente, at de spredte Ølænd over Roxy. Han længtes efter at give en af dem en Omgang, men han holdt fast i sin Frakke og saa ud som et tirket Vilddyr.

Fru Hanks hvilede til sin Mand, at hun var til Mode, som om hun skulde synke i Jorden. Hun var ogsaa ganske rød endnu, da hun kom hen for at ønske det unge Par til Lykke og glemte den dejlige Tale, hun havde tiltænkt Mark. Amanda Bonamy kyskede Roxy formelt, som det passede sig for en velvopdragen Pige. Men da det blev James Tur, kyskede hun hende første paa den ene Kind og saa paa den anden. Kaldt hende kære Søster og sagde:

„Var det ikke sødt, hvad stakkels lille Bobo sagde? Det gjorde din Vielse saa smuk og højtidelig, som din Vielse skulde være.“

Fra dette Øjeblik af elskede Roxy den livlige Pige af sit hele Hjerte. Hun lod hende sidde ved Siden af sig ved Bryllupsbordet, hvis Tilberedelse havde kostet Roxy og hendes Medhjælperer al mulig Flid og Skomageren alle hans Penge. Datidens Skikke tillod ikke, at der blev beværtet med Kaffe og Tvebakker og Smaakager, der blev baaret rundt. Lette Frokoster og øjeblikkelig Afrejse et eller andet Sted hen kom først i Mode til lige med Lokomotiverne og Solovognene. I de gode gamle Dage kostede det lige saa meget at blive gift, som det nu koster at blive begravet. Den Gang maatte man fodre sine Venner med brunede Kyllinger og stegte Kalkuner og alle Slags Postejer og Pandekage og Hindbær, Æg og Ferskenkompot og Syltetøj med Fløde og Vinruegele og — men dette er da ingen Spiseseddel.

NIOGTYVENDE KAPITEL.

Faregildet.

Der kunde ikke tænkes noget Bryllup i en vestamerikansk Landsby, uden et Faregilde den paafølgende Dag. Den Gang blev Faregilderne holdt med store Festligheder. Den lille Malmkanon blev endogsaa affyret til Ære for Brudeparret, og den hele By holdt Højtid. Dagen efter Roxys Bryllup gjorde Oberst Bonamy et stort Faregilde, som det passede sig for en stor Mand som han.

Det var forberedt ved en hel Uges Bagning og Stegning. Paa selve Festsdagen blev „Onkel Billy“, en dygtig Negerkok, hentet fra Kentucky for at stegte Grisen, som hang paa en Jernstang foran Køkkenindlen, mens Billy drejede den rundt og rundt og øste Sauce op paa den. Stegt Gris ved et Faregilde var Tegn paa Fornæmhed. En Bonamy kunde miste sin Sjæl, men han kunde ikke gifte sig uden en stegt Gris.

Alle og enhver, som kunde lade sig indbyde, var der. Boones og Hax Kirtleys og nogle enkelte fattige Familier var udelukkede, men enhver, der var noget, var der. Ikke alene fra Byen men ogsaa fra Landet og fra Kentuckysiden blev der hentet Gæster. Hverken Alder eller Køn blev sparet. Gamle Mutter Tartrum var der, optaget af sin flittige Søgen efter Nyt. Hun indbefattede et helt Selskab for Indsamling og Udbredelse af nyttigt Kundskab. Hun samlede ogsaa forskellige Stykker Kage op ved Aftensbordet, svøbte dem i sit røde Silkelommetørklæde og gemte dem i sin Lomme.

Hun var et Slags levende Leksikon for Byens Personalhistorie og i Stand til at fortælle hundrede uvigtige Ting om hvert eneste Menneske i Byen, og man behøvede slet ikke at spørge hende derom først.

Wittaker følte sig i en hjælpeløs Afhængighed, da Tiden nærmede sig for Roxys Bryllup.

Han kunde ikke overvinde sig til at være med ved Brylluppet. Men da han var bange for, at det vilde blive taget ilde op, hvis han blev borte fra Faregildet, saa mandede han sig op og gik derhen.

Han kom sent, og Huset og Gaarden var allerede opfyldt af Gæster. Han gik op mellem de to Rækker høje italienske Popler, henimod den klart oplyste Hovedbygning, som laa i Udkanten af Byen, og forenede Byhusenes Pyntelighed med Landbygningens Soliditet.

Huset var firkanteret og af røde Mursten, og Gangene i Haven var grusbelagte. Paa hver Side af det var der en Plæne og Vinhaver og Majsmarker i Baggrunden. Han gik ind mellem mange Mennesker, som hilste ham, da han gik forbi.

Men Wittaker var til Mode som en Mand, der gaar til sin egen Begravelse. Trods al hans yderste Anstrengelse for at lykønske Mark og Roxy paa en fornøjelig Maade, var der dog noget i hans Ansigt, som fik Mark til at sige til Roxy: „Hvor han dog ser alvorlig ud!“

Hans Alvorlighed havde noget smitsomt ved sig. Det varede en Stund, før Roxy genvandt sin Brudeglæde.

For ikke at støde Mark og Roxy blev der ikke danset. Mark var jo udnævnt til Prædikant, og til hans videre Forfremmelse i Methodistkirken hørte der ingen Dans. Selskabet spadserede i Værelserne og paa de grusbelagte Gange mellem de italienske Popler samt imellem de smukt klippede Cedertræer, som stod omkring Huset.

Der var noget i Wittakers sørgmodige Sind, der gjorde, at han var ked af at være blandt den Skare lystige Mennesker. Og tilmed blev han paa Grund af de Rygter, der var gaaet om hans Forlovelse med Roxy, skarpt iagttaget.

Omtrent Klokkeren ti mødte Mutter Tartrum ham og trak ham igennem hele Katekismen. Havde han virkelig været forlovet med Roxy? Det kunde han da godt fortælle en gammel Kone som hende i al Fortrolighed! Hvordan gik det forbi? Var det ham, der trak sig tilbage, eller var det Roxy, som gav ham en Kurf? Havde Hr. Highbury været henne at formane ham? Følte han sig ikke daarlige til Pas i Aften?

Paa alle disse Spørgsmaal nægtede Præsten simpelthen at svare og gik til sidst rask sin Vej, idet han drejede af ad en ubefærdet Gang langs med en Hæk. Denne førte ham ned i Haven, der var indhegnet med et Plankeværk. Han gik hen til Vinlysthuset, som efter Egnens Skik var lige midt i Haven, og forbi det hen i den fjerneste Gang. Her vendte han sig om og saa lige foran sig det straalende oplyste Hus og Gæsterne, som bevægede sig frem og tilbage.

Han kunde tydelig se Roxys Ansigt, som hun stod der ved sin Mands Side, glad og udsprende Lys omkring sig.

Mark var nu altid glad og oprømt. Der var ikke en eneste trist Blodsdråbe i hele hans Skikkelse. Han var alt for forhaabningsfuld til at frygte for Fremtiden, og alt for jublende glad og tilfreds til at lade sig forstyrre af noget. Han var i Sandhed en smuk Mand, som han stod der i fuld Belysning, medens han med sin mageløse Livlighed tog Del i de omkringstaaendes Glæde, idet han gav Vittighed for Vittighed og fremførte raske Smaabemærkninger med Egnens tørre Lune. Men dog var der noget ved denne yndede unge Mand, som drog alle til sig, der gav Wittaker en underlig Anelse. Men tænker en forkastet Elsker ikke ogsaa altid let, at den Kvinde, han vilde have haft, ikke har baaret sig klogt ad som hun kunde have gjort.

Ved Siden af Roxy stod Twonnet. Der var noget fremmed imellem de to Veninder nu. Men Roxy skulde snart rejse, og Twonnet vilde blive hos hende til det sidste. Hvis hun havde set paa Giftermaalet, som Byens Folk gjorde det, som en Lykke for Roxy, saa vilde hun heller ikke have været der. Men fordi Roxy ikke havde baaret sig saa fornuftigt ad, som hun kunde, saa blev Twonnet hos hende med ridderlig Trofasthed.

Wittaker tog meget ufornuftigt Twonnets Trofasthed mod Roxy som en Slags løben bort fra ham. Det er saa vanskeligt for os at forstaa, hvorfor vore Venner ikke følger vore Sorger saa dybt, som vi selv.

Wittaker kunde ikke lade være at undre sig over, hvad Adams tænkte paa, hvorfor han hele Aftenen stod trodsig lænet op til Væggen og holdt saa fast paa sin Frakkespids, som om det var Livet om at gøre.

Præsten havde ikke staaet der ret længe, før Selskabet blev kaldt til Bords.

Bordet var dækket paa Svalegangen, som strakte sig langs med Huset og tydelig kunde ses derfra, hvor han stod. Han kunde se den smukke Brudgom anføre Processionen og hele Selskabet følge efter.

Han mente nu at ville vende tilbage til Huset, for at hans Fraværelse ikke skulde blive bemærket. Men lige idet han var i Færd med langsomt at gaa op til Aftensbordet, hørte han snigende Skridt udenfor Plankeværket. Han lyttede, indtil den, der var udenfor Plankeværket, var kommen et Par Skridt nærmere. Der stod nogle Syrenebuske mellem ham og den nyankomne, men han kunde høre en dæmpet Kvindestemme, der talte til sig selv!

„Det er hende, skam er det saa. Hun er ikke en Gang køn eller har nogen Sinde været det. Jeg skal — jeg skal gi' hende igen! Se, om jeg ikke gør'et. Hun tror, hun har ham nu. Og al den Pragt og Stads. Jeg skulde sidde ved det Bord. Folk skulde nok se efter mig, hvis jeg var der. Hun er ganske almindelig, ligesom Folk er flest. Jeg

skal nok faa ham væk fra hende, saasart jeg nogen Sinde faar en halv Lejlighed dertil. De maa hellere skynde sig til Texas, hvis hun vil slippe fra det. Jeg skal vise hende det. Sankt Peter kan ikke frelse dem, hvis de bliver her.“

Hun tav længe.

„Hun vil ønske, hun var død, før jeg bliver færdig. Jeg skal lære hende at stjele min Kæreste. Hvis de rejser af til Texas, saa følger jeg med. Jeg skal gi' hende igen, eller jeg vil aldrig hedde Nancy Kirtley“.

Wittaker forstod, at det var en uvidende Kvinde, der var opfyldt af undertrykt Lidenskab, som talte. Det forfærdede ham, og han gik forsigtigt et Par Skridt for at se, hvem det var, der talte.

Hendes Haar var strøget nordentlig tilbage fra den lave Pande. Han kunde i Maanelyset se de smukke Øjne og de store, regelmæssige Ansigtstræk og føle et næsten uvilkaarligt Indtryk af den store, legemlige Skønhed hos den Kvinde, som stod der, ikke tre Alen fra ham, med knyttede Næver og saa vildt et Udtryk i sin Øjne, at han aldrig før havde set noget lignende paa et Menneskeansigt. Hun mindede ham om et Kobberstik, han en Gang havde set af Judith med Holofernes Hoved.

Da Wittaker ikke vidste noget om Nancy, kunde han ikke forstaa, hvad hun mente, men blot, at hun havde besluttet noget ondt imod Roxy.

Hans første Indflydelse var at kalde paa Oberst Bonamy. Men saa kom der i hans forvirrede Tanker en Medynksfølelse med den arme Pige, der saaledes blev sønderrevet af sine onde Lidenskaber og Tanken om hans Pligt over for hende. Han vilde forsøge at udbringe Djævelen.

Nancy var kommen til Byen, besluttet paa at forhindre Marks Bryllup, hvad det saa end skulde koste. Hun vilde vise Roxy Signet og Testamentet og prøve paa at vække hendes Skinsyge. Hun vilde endogsaa true Mark med et offentligt Angreb eller med skandaløse Beskyldninger.

Men den gamle Sagfører vilde hun ikke snakke med. Hun vilde gaa i Fængsel, hvis hun skulde i Fængsel, men hun vilde hævne sig. Stor var hendes Ærgrelse ved at finde, at Brylluppet allerede var forbi, og at Faregildet skulde være samme Aften.

Der var ikke andet for hende at gøre end at skumme af Raseri og true ad sin Medbejlerske paa Afstand. Hendes Raseri havde bragt hende herop, hvor hun kunde se hende. Misundelse og Ondskabsfuldhed er to Djævle, som driver Sjælene hen at se netop det, der gør dem mere rasende.

Nancy udstod en frygtelig Tantaluskval ved at se den Rigdom, som en anden fattig Pige i Stedet for hende havde vundet. Hun fortvivlede over at se glade Ansigter og høre muntre Stemmer, mens hun selv var uden for i Mørket, hvor der var Graad og Tenders Gnidsel.

Hun stod med knyttet Næve og Ansigtet fortrukket af Vrede, ligesom en fortabt Sjæl kunde forbande den Himmel, der var saa langt borte. Da hørte hun pludselig Wittakers Stemme fra Buskene bag ved sig.

„Hvad fejler De, min Ven?“ Han havde nær sagt Judith, saa stærkt var hans Indtryk af Ligeheden mellem den smukke, mørke Pige og Billedet af den hebraiske Kvinde med Bøddelsværdet. Da han talte, gav det et Sæt i Nancy, ikke af Angst, men af Vrede, ligesom et vildt Dyr vilde fare op ved en Forstyrrelse, naar det var i Færd med at springe paa sit Bytte.

„Hvad vil De mig?“ mumlede hun med mugen og vred Stemme.

Wittaker nærmede sig og gyste.

„Jeg vil blot hjælpe Dem, hvis jeg kan. Hvad kan jeg gøre for Dem?“

„Ingenting“, sagde Nancy, „undtagen at dræbe den Kvinde!“

„Hvilken Kvinde?“ spurgte Wittaker.

„Den Adams Tøs, som har gaaet hen og giftet sig med Mark Bonamy“.

„Hvorfor skulde jeg dræbe hende?“ spurgte Præsten.

„Fordi jeg hader Synet af hende“, sagde Nancy.

„Hvad ondt har hun gjort?“ spurgte Præsten.

„Hun har stjaaet min Kærest. Ved De, at jeg havde Ret til at staa der ved det Bord ved Siden af Mark Bonamy. Og den lede, væmmelige Tøs har sneget sig derop i mit Sted. Skam ta'e hende! Men naar der er nogen, der kommer i Vejen for Nancy Kirtley, saa skal de nok komme til at fortryde det, inden Enden tager. Hvis Mark og den gamle og den grimme Pjalt bedende, syngende Roxy Adams, ikke skal komme til at fortryde, at de nogen Sinde har hørt om mig, saa vil jeg være en Nar. Prøv blot at gaa mig i Vejen. De skal nok komme til at fortryde det.“

„Ved De“, sagde Præsten, „at De ikke maa tale saadan! Roxy har ikke gjort Dem noget ondt. De havde ingen Ret til Mark, fordi De holdt af ham“.

„Fremmede, se her“, sagde Nancy. „det er hans Testamente. Han har givet mig det med sine egne Hænder. Der er hans Ursignet. Tog det af og gav mig det. Hvorfor forlod han mig saa og tog den grimme, klodsede, langkæbede, slatne Tingest af en Skomagertøs? Hej! Hun har gjort det. Det var det, hun vilde med al sin Beden og Præken og Syngen. Men jeg skal gi' hende igen. Se, om jeg ikke gør!“

(Fortsættes.)